

המחדר חוב בשביעית, רוח חכמים נוכה הימנו.

(מסכת שביעית, פרק י, הלכה ט)

- הסבירו את המונח "רוח חכמים נוכה הימנו".
- כיצד דברי חכמים מתיישבים עם שמיית הכספים שקראנן בספר דברים?
- למי מיועדת משנה זו?
- אם היא סותרת את מהות מצוות 'שמירת כספים'?

על פי הסרטון איך היה צריך לפעול כל אחד מהצדדים כדי ש'רוח חכמים תהיה נוכה הימנו'?

شمיטה למעשה

קראו את תקנון בית הספר, המגדיר את המותר וה אסור בבית הספר שלכם. הוסיפו לו נספח של הצעות לא מחייבות נוסח "רוח חכמים נוכה הימנו".

המחדר חוב בשביעית,
יאמר לו: "משמיט אני";
אמיר לו: "אַף עַל פִּיכָּן" – יקבל ממנו,
שנאמר: "זהה דבר השמייה" (דברים טו, ב).
(משנה, מסכת שביעית, פרק י, משנה ח)

- תארו את המקרה המופיע במשנה.
- כיצד המילים "זהה דבר השמייה" מסייעים להוכחת טענת חז"ל?

אבא בר מرتא, הוא אבא בר מנויי, היה רבה נושא בו מעות.
הביאן אצלם בשביעית.
אמיר לו [רביה]: משפט אני.
נטול ולהן.

בא אבי ומצאו [את רביה] עצוב.
אמיר לו: מפני מה עצב מר?
אמיר לו: כך היה המעשה.
הLEN אצל אבא בר מרתא, אמר לו: הבאת לו מעות למר?
אמיר לו: חן.
אמיר לו: מה אמר לך?
אמיר לו: משפט אני.
אמיר לו: ואמרת לו – אַף עַל פִּיכָּן?
אמיר לו: לא.

אמר לו: אילו אמרת לו אַף עַל פִּיכָּן, היה נוטל ממך,
עכשו מכל מקום הביאן אצלו ואמר לו: אַף עַל פִּיכָּן.
הLEN והביאן אצלו ואמר לו: אַף עַל פִּיכָּן.
נטול ממנו.

אמר רביה: לא היה בו דעת, בתלמיד חכם זה בתקילה.
(מסכת גיטין, דף לד, ע"א)

- אם אתם מסכימים עם רביה ואבוי שצעריך להתעקש להחזיר את ההלוואה, אפילו לשנת השמייה ביטלה אותה?
- מה המסר שמקשים חכמי התלמוד להעביר למלאויים?
- מה המסר שהם רוצחים להעביר ללוויים?
- אם זהו מסר צדק בעיניכם? מדוע?